

af Eiendomme, hvorpaa den samme Byrde hviler, saa at altsaa Adskillelsen mellem disse 2 Classer af Eiendomsbesiddere, paa hvilke den samme Byrde hviler, vil være ubegrundet.

Krigsministeren: En æret Taler har nylig yttret Betænkelse ved § 3, der indeholder en Bemyndigelse for Krigsbestyrelsen til at forøge Antallet af Hestene extraordinært. Det er undgaaet den ærede Talers Opmærksomhed, at Krigsbestyrelsen aldrig kan anvende hverken Heste eller Folk uden i Overensstemmelse med den aarlige Finantslov, hvor der paa Fredsfod vil blive voteret, hvor stort et Antal af Mandskab og Heste der aarlig skal indkaldes til stadig Tjeneste, hvorimod det til de aarlige Øvelser, eller naar under overordentlige Omstændigheder et større Antal af Mandskab og Heste skal indkaldes, maa see ifølge en extraordinær Lov, og det ligger saaledes ikke i Krigsbestyrelsens Magt af egen Magtfuldkommenhed at forøge enten Antallet af Mandskab eller af Heste. Hvad Antallet af Heste angaaer, som den ærede Taler mener er for stort, nemlig det Antal af 1728, og som han støtter paa, at det ikke altid aarlig er bleven indkaldt i Fredstid, saa vil jeg kun bemærke, hvad der allerede er bleven anført her idag, at Armeen paa Krigsfod i dette Øieblik har omtrent 10,000 Heste inde, at det reglementerede Antal af Stamheste udgjør henimod 1900 og med de 1728 Districtsheste udgjør det tilsammen ikke over 3500, hvilket altsaa ikke er et større Antal end $\frac{1}{3}$ af det Antal Heste, som Landet efter den i denne Krig vundne Erfaring kan komme til at bruge. Det er altsaa vigtigt, at Militairetaten veed, hvor den ved udbrydende Krig eller extraordinaire Troppesamlinger kan finde idetmindste en Deel af de Heste, som skulle bruges, naar Armeen skal sættes paa Krigsfod. Stamhestenes Antal i Forbindelse med Districtshestene udgjør som sagt ikke mere end $\frac{1}{3}$ af hvad der mulig kan blive brugt, og da det vil være vanffeligt ved en pludselig udbrydende Krig strax at tilveiebringe det fornødne Antal Heste, hvilket tildeels har viist sig i den Krig, vi have ført, er det ønskeligt, ja, jeg tør sige nødvendigt, at det Antal af 1728 langtfra at formindskes tildeels bør forøges saaledes, at der paavises, hvor Militairetaten

under slige Eventualiteter kan finde paa rebe Haand et forøget Antal Heste, hvorved disses Antal kan blive omtrentlig Halvparten af det største Forbrug, som man hidtil har kjendt. Det er altsaa ganske nødvendigt, at foruden de hidtil reglementerede Districtsheste et vist Antal endnu holdes parat til Militairetatens Brug. Om dette Antal nu bliver bestemt ved den foreliggende Lov, eller om det udsættes til en ny Organisationsplan for Armeen udkommer, saa er det dog, da man nu har det store Antal Heste, som man ikke uden betydeligt Tab kan sælge, om man atter, naar Armeepleanen bliver lagt og antaget, skal indkjøbe andre Heste, meget at foretrække i denne Overgangsperiode at tage et vist Antal og udsætte dem paa Foder i Districterne, for at det derefter ved den definitive Plan kan afgjøres, hvormange af disse Heste der i Fredstid skulle staae til Militairetaternes Raadighed og hvormange af dem, som derimod kunne bortsælges. I Henseende til en yderligere Bemærkning af den ærede Taler, at Fordelingen af Districterne paa Hartkornet nu er anderledes end den var tidligere, at der f. Ex. for Sjællands Vedkommende, troer jeg, og for Sylsland stilledes et mindre Antal Heste før, saa antager jeg, at den nye Fordeling er grundet paa Hartkornets Størrelse og mere ligeligt end den tidligere.

Høist: Forsaauidt den foreliggende Lov gaaer ud fra en fortsat Gjennemførelse af Principet, at eensartet Hartkorn sættes bør deeltage i de sælles Byrder, har Loven den strenge Retfærdighed for sig. Derimod skjøner jeg ikke, at dette er Tilfældet med Hensyn til den Afregning, der skal see med Udrederne, og som den ærede 3die Landsstingsmand fra 3die Valgkreds (Wesfely) har henført under Nr. 2, hvilket Spørgsmaal jeg finder mig foranlediget til at optage deels med Hensyn til hans Uttringer i Almindelighed og deels fordi han der har forbigaaet en ikke uvæsentlig Lovbestemmelse. Forordningen af 14de Septbr. 1774 bestemmer, at Nationalheste skulle vurderes og godtgøres Eieren med deres sande Værdi. Denne Bestemmelse blev vel forandret ved Rescript af 16de Juli 1777, hvorefter der ikke maa godtgøres Eieren mere end